

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 01 0 K 000153 18 Kž 2
Sarajevo, 05.12.2018. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Dodik mr Božidarke kao predsjednice vijeća, Gogala Zorice, Pavlović Slavka, Mujanović Ismete i Stanković Ćosović Vesne kao članova vijeća, uz sudjelovanje Herić Senke kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih O.S., A.A. i K.E., zbog krivičnih djela zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 358. stav 3. u vezi sa stavom 1. ranijeg Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi kantonalnog tužitelja iz Bihaća, protiv presude Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 000153 13 K 2 od 26.02.2018. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 05.12.2018. godine u prisustvu federalnog tužitelja Mišković Vlade i branitelja optuženog O.S., advokata V.H., a u odsutnosti uredno obaviještenih optuženih O.S. i A.A., te njegovog branitelja advokata M.I., donio je

P R E S U D U

Žalba kantonalnog tužitelja se odbija kao neosnovana, pa se presuda Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 000153 13 K 2 od 26.02.2018. godine potvrđuje.

O B R A Z L O Ž E N J E

Presudom Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 000153 13 K 2 od 26.02.2018. godine optuženi O.S. i A.A. (u daljem tekstu: optuženi), na osnovu člana 345. stav 3. ranijeg Zakona o krivičnom postupku (ZKP) oslobođeni su optužbe za krivično djelo zloupotreba položaja ili ovlasti iz člana 358. stav 3. u vezi sa stavom 1. ranijeg Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), opisanog u tačkama 1. i 2. oslobađajućeg dijela izreke prvostepene presude. Istom presudom prema optuženim O.S., A.A. i K.E., na osnovu člana 344. stav 6. ranijeg ZKP odbijena je optužba za krivično djelo zloupotreba položaja ili ovlasti iz člana 358. stav 3. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH i to u odnosu na krivičnopravne radnje navedene pod tačkama 1. i 2. u tom odbijajućem dijelu prvostepene presude. Na osnovu člana 101. stav 3. ZKP oštećena Općina B. je sa imovinskopravnim zahtjevom upućena na parnični postupak, dok je na

osnovu člana 92. stav 1. ZKP odlučeno da troškovi krivičnog postupka padaju na teret sredstava suda.

Protiv ove presude žalbu je izjavio kantonalni tužitelj iz Bihaća (u daljem tekstu: tužitelj) i to u odnosu na oslobađajući dio presude. Tužitelj je žalbu izjavio zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se žalba uvaži, prvostepena presuda u oslobađajućem dijelu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili da se prvostepena presuda u ovom dijelu preinači tako da se optuženi O.S. i A.A. oglase krivim za predmetno krivično djelo.

Branitelji optuženih O.S. i A.A. su podnijeli odgovore na žalbu tužitelja u kojim su osporili navode iz te žalbe, te predložili da se žalba tužitelja odbije kao neosnovana.

Federalni tužitelj podneskom broj T01 0 KTPOŽ 0009814 18 od 19.04.2018. godine predložio je da se žalba kantonalnog tužitelja uvaži, pobijana presuda u oslobađajućem dijelu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Na sjednici vijeća ovog suda koja je, u smislu člana 365. stav 4. ZKP, održana u odsustvu uredno obaviještenih optuženih O.S. i A.A., te branitelja optuženog A.A., advokata M.I., federalni tužitelj je izjavio da ostaje kod navoda iz podnesene žalbe kantonalnog tužitelja i pomenutog podneska od 19.04.2018. godine. Branitelj optuženog O.S. je ostao kod odgovora na žalbu tužitelja, koji je ukratko izložio.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti u smislu člana 370. stav 1. ZKP, pa je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

U vezi tačke 1. oslobađajućeg dijela izreke pobijane presude prvostepeni sud je zaključio da nije dokazano da su optuženi O.S., kao šef općinske službe, i optuženi A.A., kao načelnik Općine, počinili predmetno krivično djelo na način kako ih tereti tužilaštvo, odnosno dana ----. godine zaključili ugovor broj ...., ispred Općine B. kao naručitelja, bez provođenja postupka javnog nadmetanja ili postupka prikupljanja ponuda, tj. direktnim odabirom firme DJL „P.I.“ u vlasništvu I.M., za obavljanje dogovorenih radova na Sportskoj dvorani L. u B., u vrijednosti od ..... DM, što je u suprotnosti sa odredbama čl. 12. i 13. Zakona o ustupanju izgradnje investicionih objekata, a koji radovi su, kako se navodi u optužnici, već ranije bili obavljani od iste firme na osnovu prethodnog ugovora broj ... zaključenog dana .... godine, koji ugovor je optuženi A.A. potpisao kao supotpisnik dana ..... godine, pa da su optuženi, na taj način, za I.M., pribavili korist u vidu odabira za izvođača radova i imovinsku korist zbog dvostrukog plaćanja istovrsnih radova u iznosu od najmanje ..... KM.

Osporavajući ovakve zaključke prvostepenog suda tužitelj u žalbi navodi da je izreka pobijane presude u suprotnosti sa obrazloženjem jer je, kako ističe tužitelj u žalbi, prvostepeni sud u obrazloženju presude na strani 17. u zadnjem pasusu, naveo da je za sud „Sporno da li su optuženi O.S. i A.A. u kritično vrijeme znali da su isti radovi zamjene oluka ..... na Sportskoj dvorani L., obuhvaćeni ugovorom broj ...“, da bi zatim sud zaključio da optuženi za te okolnosti nisu znali. Međutim, po ocjeni ovoga suda,

ovakvi navodi u obrazloženju presude ne potkrepljuju žalbeni prigovor tužitelja da je izreka presude u suprotnosti sa obrazloženjem jer iz obrazloženja presude, koje zatim slijedi, proizilazi da je sud, na osnovu dokaza koje navodi, utvrdio da optuženi nisu imali nikakvih saznanja da je bilo nepravilnosti pri izvođenju ugovorenih radova po oba predmetna ugovora.

Tužitelj zatim u žalbi navodi da pobijana presuda nema razloga o odlučnim činjenicama u čemu tužitelj vidu bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 358 stav 1. tačka 11. ZKP.

Međutim, kako tužitelj razloge za ovu bitnu povredu odredaba krivičnog postupka prepliće sa razlozima kojima potkrepljuje žalbene navode da je činjenično stanje pogrešno utvrđeno, onda će sud ove žalbene prigovore jedinstveno cijeniti u okviru oba ova žalbena osnova, kako slijedi u nastavku ove presude.

Osporavajući prvostepenu presudu tužitelj u žalbi zatim navodi da sud u pobijanoj presudi nije dao razloge zbog čega prihvata nalaz i mišljenje vještaka građevinske struke N.A. i zbog čega nalazi da optuženi nisu znali za postojanje bilo kakvih nepravilnosti pri izvođenju ugovorenih radova na Sportskoj dvorani L. u B.. Tužitelj također smatra da je sud, u vezi ovih bitnih okolnosti, propustio savjesno i pravilno cijeniti ne samo nalaz ovoga vještaka, već i iskaze svjedoka T.B., R.A., R.H., I.M., D.Ć., K.I., S.F. i H.F. jer sud, kako tužitelj navodi, njihove iskaze samo interpretira ali ih ne cijeni kako pojedinačno tako i u vezi sa ostalim dokazima. Zbog toga je, po mišljenju tužitelja, sud došao do pogrešnog zaključka da tužiteljstvo nije dokazalo da su optuženi pred zaključenjem drugog ugovora, znali za bilo kakve nepravilnosti pri izvođenju ugovorenih radova po prvom ugovoru. Smatra da suprotan zaključak proizilazi iz činjenice da su optuženi izvođača radova izabrali bez prethodno provedene procedure koju propisuju čl. 12. i 13. Zakona o ustupanju izgradnje investicionih objekata prilikom odabira izvođača radova, a to je postupak javnog nadmetanja ili javno prikupljanje ponuda. U žalbi, zatim, tužitelj interpretira dio iskaza svjedoka I.M., kada je ovaj svjedok izjavio „da je drugi ugovor zaključen jer po prvom ugovoru F. nije više imao sredstava za isplatu, te da nije došlo do duple naplate istih radova već do isplate stvarno odrađenih radova po oba ugovora“ nakon čega tužitelj zaključuje da je „Prvostepeni sud svakako trebao ovakav iskaz svjedoka cijeniti u kontekstu da li je zaista bilo potrebno zaključiti dva ugovora ....“ . Tužitelj navodi da pobijana presuda nema razloga o odlučnim činjenicama niti u dijelu koji se odnosi na okolnosti da li je bilo potrebno za angažovanje izvođača radova provoditi postupak javnog nadmetanja, jer to za sud nije relevantno, iako se, po mišljenju tužitelja, radi o pravno relevantnim činjenicama u vezi krivične odgovornosti optuženih jer se iz njih, kako ističe tužitelj „vidi umišljaj optuženih O. i A. da izvođaču radova firmi DJL P. pribave korist“. Stoga je, po mišljenju tužitelja, u ovom dijelu činjenično stanje ostalo i nepotpuno utvrđeno.

Žalbeni prigovori tužitelja, da je u pobijanoj presudi izostala svestrana i savjesna ocjena svih provedenih dokaza u međusobnoj povezanosti i da presuda nema razloga o odlučnim činjenicama na osnovu kojih je sud zaključio da nije dokazano da su optuženi O.S. i A.A. počinili predmetno krivično djelo su, po ocjeni ovoga suda, neosnovani.

Naime, nasuprot ovim žalbenim prigovorima iz obrazloženja pobijane presude, datog na stranama od 16. do 31., proizilazi da je sud određeno naveo koje činjenice i iz kojih razloga uzima kao dokazane odnosno nedokazane cijeneći pri tom sve relevantne dokaze koji su provedeni na glavnom pretresu, pa je na osnovu takve ocjene provedenih dokaza dao konkretne i dovoljne razloge na osnovu kojih je zaključio da „van razumne sumnje“ nije dokazano da su optuženi O.S. i A.A. počinili krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlasti iz člana 358. stav 3. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH. Dakle, provedene dokaze je prvostepeni sud cijenio u skladu sa odredbom člana 351. stav 7. i 9. ZKP (koja, između ostalog, propisuje da će sud određeno i potpuno iznijeti koje činjenice i iz kojih razloga uzima kao dokazane ili nedokazane, dajući naročito ocjenu vjerodostojnosti protivrječnih dokaza, a ako se optuženi oslobađa od optužbe da će se navesti iz kojih se razloga navedenih u člana 345. ZKP to čini), u vezi sa odredbom člana 342. stav 1. i 2. ZKP (da sud zasniva presudu samo na činjenicama i dokazima koji su izneseni na glavnom pretresu i da je sud dužan da savjesno ocijeni svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima i na temelju takve ocjene izvede zaključak da li je neka činjenica dokazana). Stoga su žalbeni prigovori tužitelja, kojim ukazuje da je sud počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 358. stav 1. tačka 11. ZKP, neosnovani.

Pored toga ovaj sud nalazi da nisu osnovani ni žalbeni prigovori tužitelja kojima osporava činjeničnu osnovu prvostepene presude.

Naime, u vezi zaključaka prvostepenog suda, da tužitelj nije uspio dokazati da su optuženi u vrijeme i na način navedenim u izmijenjenoj optužnici počinili predmetno krivično djelo, sud se pozvao na više dokaza u spisu. U prvom redu su to iskazi svjedoka T.B. i R.A., uposlenika Zavoda ... G. B., koji su vršili stručni nadzor nad izvođenjem radova na sportskoj dvorani L. u B., i to T.B. po prvom ugovoru broj .... od ..... godine, a R.A. po drugom ugovoru broj .... od .... godine, koji radovi su obavljani od strane firme DJL P. inženjering u vlasništvu I.M., a investitor je bila Općina B.. Tako, iz njihovih iskaza, pored ostalog, proizilazi da je u isključivoj nadležnosti Nadzornog organa Zavoda.... grada B. bilo da kontroliše količinu, vrstu i kvalitet izvedenih radova, da su oni taj nadzor obavili i da nikakve nepravilnosti pri tom nisu ustanovili. Izjavili su također da su potpisali „situaciju“ da su svi radovi po navedenim ugovorima izvršeni u skladu sa ugovorima i da cijene i kvalitet odgovaraju predračunu i ugovorenim uvjetima. Sud je zatim cijenio i iskaz I.M. koji se u bitnom uopće ne razlikuje od iskaza ovih svjedoka koji su vršili stručni nadzor i koji je, pored ostalog, izjavio da nije bilo nikakvih nepravilnosti prilikom izvođenja radova po osnovu oba ugovora, da nije bilo preklapanja radova i da on u vezi s tim nije ni kontaktirao sa optuženima niti je bilo potrebe za tim jer je izvođenje tih radova vršio po programu Fonda za komunalne djelatnosti B.. Stoga nije jasno od kakvog je uticaja dio iskaza ovog svjedoka, na koji se poziva tužitelj u žalbi „da po prvom ugovoru Fond nije više imao sredstava za isplatu“. U suglasnosti sa iskazima svjedoka T.B., R.A. i I.M. je i iskaz svjedoka R.H., na koji se prvostepeni sud također poziva, a iz kojeg proizilazi da je u kritično vrijeme on radio kao šef finansija u Općini B., da je Nadzorni organ Zavoda za izgradnju grada B. bio zadužen da prati i nadzire izvođenje radova po navedenim ugovorima i da je plaćanje izvođaču radova izvršeno na osnovu potpisa navedenih uposlenika Nadzornog organa T.B. i R.A.. Pored toga, prvostepeni sud je cijenio i nalaz i mišljenje vještaka građevinske struke N.A., koji je vršio vještačenje izvedenih radova po navedenim

ugovorima na Sportskoj dvorani L. u B. i koji je, pored ostalog, naveo u nalazu da postoji uredno vođen i potpisan građevinski dnevnik, građevinska knjiga i dvije financijske „situacije“, da je svoj nalaz dao na osnovu ove tehničke dokumentacije i sadržaja predmetnih ugovora, međutim, da se na osnovu oglada na licu mjesta nije mogao izjasniti koji se to radovi preklapaju i u kom iznosu. Iskaze navedenih svjedoka, kao i sadržaj drugih dokaza, prvostepeni sud u osporavanoj presudi reproducira i sadržajno cijeni kako pojedinačno tako i u vezi sa svim provedenim dokazima, kako to proizilazi iz obrazloženja pobijane presude, nakon čega zaključuje da provedenim dokazima „nije dokazano da su optuženi postupali sa umišljajem da firmi DJL P. inženjering pribave imovinsku korist“ odnosno da nije dokazano da su počinili predmetno krivično djelo. Međutim, sam sadržaj ovih dokaza tužitelj žalbom ne osporava, pa stoga uopšteno navođenje u žalbi da je ovakav zaključak suda pogrešan ne može dovesti u pitanje pravilnost pobijane presude. Dakle, kako zaključci prvostepenog suda u odnosu na odlučne činjenice odgovaraju rezultatima izvedenih dokaza onda okolnost, da li je izvođač radova mogao biti izabran direktno odnosno bez raspisanog konkursa ili javnog nadmetanja, ne može imati uticaja na utvrđeno činjenično stanje. Pri tom je potrebno istaći i to podredno da tužitelj gubi iz vida da su oštećenja na predmetnoj Sportskoj dvorani L. nastala uslijed ratnih dejstava i da se u tom slučaju prema odredbi člana 21. Zakona o ustupanju izgradnje investicionih objekata izvođač radova može izabrati i na osnovu direktnog odabira, s tim da tužitelj nije ni pokušao dokazati neophodnost provođenja konkursa i u ovakvim slučajevima.

Osporavajući zaključke prvostepenog suda koji se odnose na tačku 2. izreke oslobađajućeg dijela prvostepene presude (kojom se optuženi A.A. teretio da je, u svojstvu načelnika Općine B., na način naveden u izreci, L.N. pribavio imovinsku korist od ..... KM u „vidu radova radi uređenja stana“ (prema dokazima u spisu radilo se o saniranju štete nastale u ratu na tom stanu), u ul. .... u B., odnosno da je za ovaj iznos oštetio Općinu B.) tužitelj u žalbi navodi uopštene i identične žalbene prigovore kao i u vezi prve tačke oslobađajućeg dijela pobijane presude – da presuda nema razloga o odlučnim činjenicama, te da prvostepeni sud provedene dokaze nije cijenio u smislu odredbi čl. 351. stav 7. i čl. 342. stav 1. i 2. ZKP i da je zato činjenično stanje pogrešno utvrđeno. U vezi sa zadnjim žalbenim prigovorom tužitelj u žalbi navodi da zbog okolnosti koja proizilazi iz „Ugovora o zamjeni stanova između optuženog A. i L.N.“ gdje je navedeno da će se „predmetni stan nakon zamjene dodijeliti L.N.“ nije mogla biti donesena oslobađajuća presuda jer ta činjenica, po mišljenju tužitelja, „upućuje na direktnu namjeru optuženog, da se predmetni stan nakon razmjene dodijeli L.N.“, odnosno da su kako dalje navodi Ugovori o zamjeni stanova, a kasnije i ugovor o adaptaciji predmetnog stana sa DJL „C.“ dekor, bili zaključeni sa ciljem da se pribavi korist L.N..

Ovakvi žalbeni prigovori tužitelja ne mogu dovesti u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude niti u ovom dijelu.

U vezi s ovim žalbenim prigovorima najprije je potrebno istaći, da iz spisa predmeta kao i obrazloženja prvostepene presude, proizilazi da su Ugovori o zamjeni stanova bili zaključeni između Općine B. i Carinske uprave S. – C.B., koje su s jedne strane zastupali optuženi A.A., kao načelnik Općine i s druge strane L.N. kao rukovodilac C.B., da je predmetni stan u ul. .... u B. pripadao Stambenom fondu te Općine i da je

adaptacija tog stana, o trošku Općine, izvršena kako bi se predmetni stan koji je u ratu bio oštećen doveo u srazmjeran odnos sa vrijednošću stana za koji je mijenjan, a koji je, nakon zamjene, Općina B. dobila od C. što je bila jedna od obaveza Općine B. po predmetnim ugovorima, a tu obavezu tužitelj na bilo koji način ne problematizira. Prvostepeni sud u pobijanoj presudi također daje razloge iz kojih proizilazi da je L.N. vlasništvo na predmetnom stanu stekao tek nakon tri godine od ovih događaja, odnosno da u vrijeme adaptacije nije bio vlasnik istog. Međutim, predmetna žalba ove činjenice i dokaze na osnovu kojih su one utvrđene ne osporava, čak ih se niti ne dotiče, pa stoga uopšteno navođenje tužitelja u žalbi, da zbog činjenice, da je u jednom od ugovora o zamjeni navedeno „da će se predmetni stan nakon zamjene dodijeliti L.N.“ ne može dovesti u pitanje pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja.

Iz navedenih razloga je ovaj sud, na osnovu člana 377. ZKP, donio presudu kojom je žalbu kantonalnog tužitelja odbio kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrdio.

Zapisničar
Herić Senka,s.r.

Predsjednica vijeća
Dodik mr Božidarka,s.r